Miskovics Anna

Anker

– Kapitány! Kapitány! Előttünk egy fekete vitorlás!
– Húzz! Előre! Húzz!
– Irányt tart?
– Irányt tart, egyenesen előre!
– Húzz! Előre! Húzz!
– Megközelítsük?
– Minél gyorsabban!
– Húzz! Előre! Húzz!
– Kapitány, lassulunk!
– Húzz! Erőt gyűjt, nyújt és húzz!
– Érthetetlen...
– Tiszt?! Érthetően!
– Minden erőfeszítés ellenére lassulunk...
– Vizet a pofájukba! Hátha attól felébrednek!
– Vizet!
– Húzz! Előre! Húzz!
– Gyorsulunk?
– Uram, félek, nem.
– Engedetlen csorda!
– Húzz! Előre! Húzz!
– Esetleg, egy kis étel...
– Ételt? Ezeknek? Vizet a mihasznákra!
– Kocognak a fogak, uram.
– Majd akkor szóljon, ha már hullanak.
– Húzz! Előre! Húzz!
– Távolodik a vitorlás.
– Talán, mert mi nem közeledünk! Vizet rájuk!
– Vizet!
– Húzz! Előre! Húzz!
– Kapitány! Köhögnek, köpnek, fulladnak.
– De húznak? Húzzanak a keservit!
– Húzz! Előre! Húzz!
– Rendezetten! Összeszedetten! Így sosem érjük utol.
– Ahogy parancsolja! Húzzatok, ha jót akartok!
– Húzz! Előre! Húzz!
– A lassulás állandósodik. Ez a legnagyobb elérhető sebesség.

– Akkor jöjjön a harmadik hullám...

– Vizet!

– Húzz! Előre! Húzz!

– Kapitány, vörösek, mint a frissen gőzölt homár, bőrük, akár a kopasztott libáé.

– Az én fejem is gőzölög, szóval hadd lássam, ahogy a belek is lógnak, erőltessék meg magukat ezek a patkányok!

–Húzzatok! Összhangban! Minden sorban, egyszerre! Fel kell gyorsulnunk!

– Húzz! Előre! Húzz!

– Nem hallom az ostorok édes csókjait a bőrükön csattanni! Kezdem megkérdőjelezni a maga alkalmasságát! Az az egyszerű parancs, hogy húzzanak!

– Húzz! Előre! Húzz!

– Minden tőlem telhetőt megteszek! De valami miatt nem haladunk a kellő gyorsasággal.

– Na látja, én is ezt mondom! Az a valami, pedig az a sok girhes semmirekellő.

– Uram, nem lehet, hogy léket kaptunk?

– Ellenőriztesse! Tüstént!

– Húzz! Előre! Húzz!

– Jelentem, a hajón nincs látható sérülés.

– Akkor csak nem húznak! Engedetlenek! Tegyen rendet!

– Húzz! Előre! Húzz!

– Megvizsgálom, mi lehet a baj.

– Mielőbb jusson eredményre! Különben maga is beülhet közéjük!

– Igenis, kapitány! Azonnal, kapitány!

– Húzz! Előre! Húzz!

– Jelentem, a vasmacskákat kidobták. Magunk után húzzuk mindet.

– A vasmacskákat? Hogy jönnek ide a vasmacskák?

– A súlyuk... az akadályoztatás... a súrlódás... Lassítanak minket.

– A vasmacskákkal ne törődjön! Magának az a dolga, hogy ezek húzzanak! Hogy merészeli a vasmacskákat vizslatni?

– De uram, a visszahúzó erő...

– Nem a vasmacskák a hibásak, hanem az a sok hasznavehetetlen puhatestű odalent!

– De a súlyuk, és a helyzetük a hajó lassulását...

– Ne súlyosbítsa a saját helyzetét! Hogy merészel szembemenni velem? Mit mondtam a vasmacskákról?

– Ne vizslassam őket.

– Úgy van.

– De a...

–Csendet! Még egy szó, és a vízbe dobatom! A vasmacskák érinthetetlenek! A vasmacskák az én hatásköröm. Ne kíváncsiskodjon, ne okoskodjon nekem! És ne merészeljen még egyszer megkérdőjelezni! Csak húzzanak, amíg szusz van bennük, és gyorsuljanak! Aki kidől, az cápavacsora. Adja ki a parancsot! El kell érnünk! A többivel ne törődjön, a többit csak bízza rám! Ne legyen olyan veszettül mindent látó. Csak húzzanak, és kész! Gyorsan! Értetlenkedő csürhe!

– Húzz! Előre! Húzz! Húzz… Előre… Húzz… Hú-zz... El-ő-re... H.....